

Hogy tájékozott legyél!
AZ AZ „ÁTKOS” HORTHY RENDSZER!

Nagy kár, hogy ezt sem mi – és jórészt – a gyerekeink sem tudják.

SZÁMVETÉS – egy tanulságos összeállítás Horthy 17 évéről. Tizenhét év...

Ez a történelemben semmicske, apró idő néha megtelik nemzetpusztító tragédiákkal, mint egykor Mohácstól a török berendezkedéséig, de megtelhet nemzetet felemelő építkezéssel, mint máskor: az 1832-es reform-országgyűléstől a szabadságharcig eltelt több mint másfél évtized.

Épp ennyi, tizenhét évünk adódott – hatalmas csapások sora után – végre újból egy független Magyarország felépítésére.

Nem volt könnyű: infláció, munkanélküliség, válságok, kis háborúk, merényletek környékeztek bennünket, nagyhatalmak és kelletlen szomszédaink acsarkodtak ránk. De sikerült.

Hazánk lakossága e rövid idő alatt 1.639.479 fővel növekedett.

Alap- és középfokú iskoláink száma 7418-ról csaknem a duplájára: 13780-ra; óvodáinké 975-ről 1140-re emelkedett.

Új kórházat 160-at is építettünk a kezdetekkor meglévő 187 mellé, s bennük megkétszereződött az orvosok száma.

2628 km elsőrendű országutat építettünk, vasútvonalaink hossza 8671 km-re nőtt, ebből 243 km-t villamosítottunk – magyar találmány alapján.

Dieselmotordzionyok gyártásában pedig világelsőkk lettünk!

Duna-tengerjáró flottánk összeköti vízi útjainkat a világtengerekkel.

Államadósságunkat az időszak felére kifizettük, sőt el tudtuk engedni a gazdák összes tartozását.

Megteremtettük a mindenkire egyaránt vonatkozó szociális ellátórendszert, biztonságos működéshez szükséges vagyonnal látva el a nyugdíj- és betegségbiztosítókat.

Ingyenes gyógyszert kaptak a növekvő számú cukorbeteg.

Budapest (gyógy)fürdővárossá vált.

Nyaralótelepeket építettünk a munkásoknak a Dunakanyarban, a Soroksári Dunaágban; a tisztviselőknek a hegyvidékeken és a Balatonnál.

Filléres vonatok szolgálják a hétfégi kikapcsolódást.

A köz szolgálainak (közüzemek dolgozó, köztisztviselők, közalkalmazottak) vasúti, üdülési, biztosítási, közüzemi díjbéli és egyéb kedvezményekkel honoráltuk áldozatos munkáját.

Mindehhez a világ egyik legértékállóbb valutájának megteremtése is járult.

Politikai téren önállóságra törekedtünk.

Korlátok közé szorítottuk a szélsőséges pártok működését, megtiltottuk a horogkereszt használatát, és az Egyesült Államokat másfél évtizeddel megelőzve (!) eltöröltük a máskülönben csupán ideiglenesen bevezetett numerus clausust.

Horthy Miklós kormányozta ekkor a világháborút elszenvedett, spanyolnáthát, eszeveszett vörös terrort, és Trianont elszenvedő Magyarországot, vagyis az 1920 és 1937 közötti, a még újvilágháborútól mentes korszakról szól az írás.

Adataim pontosak. A boldog Kádár-korszak alatt kiadott enciklopédiafélékből szemelgettem őket, legfőképp az 1982-ben megjelent Magyar Történelmi Kronológiából (Akadémiai Kiadó).

A milliósámra előforduló munkás-mozgalmár szócikk közé nyilván nem a gaz Horthy-fasiszta érárt dicsérendően pötytyentették ezt a néhány adatot, így bátran elfogadhatjuk hitelesnek mindet. Természetesen felhasználtam saját jegyzetanyagomat is.

Lássunk ezekből is egyet!

Nagyanyám, Sárközy Istvánné, született Bleszkányi Irén – a Csobánc utcai elemi iskola tanítónője 275 pengő nyugdíjra volt jogosult.

Egy pengő ma 1200-1300 Ft-nak felel meg, (ez közel 400.000 Ft)

Unokája (kétszer hosszabb munkaviszonnyal, néhány diplomával és egy vasas szakmával) mintegy a nyegedét-ötödét kapja ennek a nyugdíjnak.

Jómagam egy megbélyegzett osztályban érettségizvén (Antall József volt az osztályfőnökünk) kényszerűségből Angyalföldön dolgoztam évekig, tanultam szakmát.

S nemcsak szakmát tanultam az öreg szakiktól, hanem azt is, hogy az esztergályos kétszeres úr volt (Herr Dréher/r/), és glaszékesztyűben, keménykalapban ment be dolgozni a Lángba, Ganz-Mávagba – s az általa gyártott diesel-vonatok máig vidáman szolgálják a dél-amerikai közlekedést.

Üres óráiban nem maszekolt, hanem énekelt a gyár kórusában, evezett a gyár csónakházában, sportolt a kötelezően (úgy bizony!) előírt s felépített gyári sportpályán – tehetett, mert a feleségének nem kellett dolgoznia. Gyermekei pedig – óh, borzalom! – a hazáról tanultak az iskolában.

A hazáról!

Természetesen – mai szóval – „vesztesei” is voltak e kornak. Gyámolításukra ott voltak az ONCSA-házak, az inség-akciók, a tehetségmentő szolgálatok...

Tehettünk, amennyit tehettünk. Hisz ne feledjük: ebből a tragédiákkal induló 17 évből 3-4 év a Nagy Gazdasági Világválságnak épp a közepén volt!

És hogyan is állunk azzal a rémületes Horthy-fasizmussal? Mindenekelőtt szögezzük le: Horthy alatt nálunk se fasizmus, se nemzeti szocializmus nem volt! (Csupán zárójelben fűzöm ide: ma Magyarországon új politikai fogalom született, itt nem nemzeti szocializmus, hanem 60 évig nemzetellenes szocializmus dühöngött).

Nem uralta egy, egyetlenegy politikai irányzat a médiumokat, és hallatlan választék: 1500 lap, s ebből mintegy 400 politikai jellegű jelent meg e korban!

És bizony nem tartotta rettegésben semmiféle terrorrendszer a lakosságot.

Természetesen nem volt XXI. századi értelemben vett demokrácia, már csak azért sem, mert a XX. század elejéről van szó. A mai fogalmak visszavetítése egy más korra elemi tudatlanság, vagy gonosz indulat!

A valóban antidemokratikus és szélsőséges pártok korlátozása akkor nemzetet mentett.

Tekintélyuralmi rendszer? A Kormányzó csupán egyszer küldhette vissza megfontolásra a képviselőháznak a törvényjavaslatokat – emlékezzünk Göncz papára, mit művelhetett az Antall-kormány törvényeivel!

A pusztá tekintélyt pedig megérdemelte, mint tisztakezű, becsületes, erős akaratú magyar vezető!

Barátaim! Egyszer végre el kellett mondani mindezt.

(És még valami, mikor lemondatták, a Horthy család birtoka ugyanakkora volt, mint mikor kormányzóvá választották!)

Csak azt kérem: adjátok tovább!